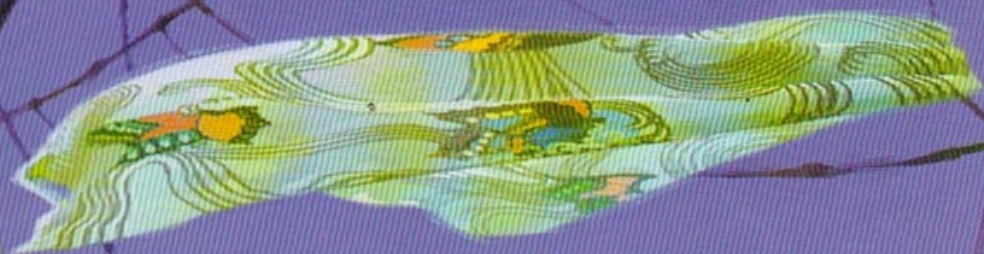

တၢ်ခွန်ကိုင်
တၢ်ဆုင်တိုက်

လွန်းထားထား

ဆေးတက္ကသိုလ်

နုလုံးသားကို ဝတ်ရုံချုပ်ဝတ်ထားတဲ့ ချစ်သူ

(က)

တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်အတွင်းမှာ လူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား တက်ကြွရွှင်လန်းလို့ရယ်။ ဘဝရဲ့ ပျော်စရာအမှတ်တရလေးတွေ အများဆုံး စုဆောင်းမိတဲ့အချိန်ဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်း သား၊ ကျောင်းသူဘဝပါ . . . လို့ ဆိုရင် ဘယ်သူငြင်းနိုင်မလဲ။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ အိပ်မက်တွေကို ရင်ဘတ်ထဲထည့်လွယ်လို့ ဘဝရဲ့ အနုပျိုအလန်းဆန်းဆုံး အချိန်တွေပေါ့။ ထုံးစံ အတိုင်း ကဲန်တင်းထဲမှာ လူအရင်စု . . . ဘဝရေးရာ . . . နှလုံးသားရေးရာ . . မိန်းကလေးရေးရာ အဖြာဖြာကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အငြင်းပွားရင်း စကားနိုင်လှရင်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာတွေ ပြောလို့ဝမှ ကိုယ်တက်ရမယ့်အတန်းဆီ ရွှေ့တတ်ကြသူတွေပါ. . .။

“အေးကွာ . . . ငါ့မျက်စိထဲတော့ မိန်းကလေးတိုင်းက သူနည်းသူဟန်နဲ့ လှနေ လန်းနေ တော့ ဘူကို ရွေးကြိုက်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။ ဒီတစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်မိပြန်ရင်လည်း ဟို တစ်ယောက်ကို အားနာနေရဦးမယ် အဟီး . . .”

ဂင်္ဂါက စပ်ဖြီးဖြီးမျက်နှာပေးနဲ့ မင်းပြန်ကြည့်ပါဦး၊ စာကလေး မိုးစိုပြီးသားကို မိုးကြိုပစ် ဓာတ်လိုက်ထားတဲ့ရုပ်နဲ့၊ အားမနာလျှာမကျိုး ကောင်မလေးတွေက မင်းရွေးမှာစိုးလို့ ပြေးနေကြ တာပါ ဟား ဟား”

ကောင်းမြတ်က မဲ့ကာရွဲ့ကာနဲ့ မညှာမတာဝင်ဖွဲ့တယ်။ ဂင်္ဂါက ကောင်းမြတ်ကို ခြေနဲ့ လှမ်း ကန်တယ်။ ဘုန်းမိုးရဲ့ မျက်လုံးတွေက မလှမ်းမကမ်းက အများနဲ့မတူတဲ့ ကောင်မလေးတစ် ယောက်ဆီ အမှတ်မထင် ကျရောက်သွားမိပြီးမှ မျက်လုံးတွေ ချက်ချင်း ပြန်မလွှဲနိုင်ဖြစ်သွားတယ်။ ကောင်မလေးကိုကြည့်ရတာ

ထူးဆန်နေသလိုပဲ . . .။ ဘာထူးမှန်းတော့ မသိ။ မျက်နှာလေးက ကြည်ကြည်လေးနဲ့ ပြုံးရိပ်ကလေး အလိုလိုလွှမ်းနေတယ်။ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေပြီး လူတိုင်း ကို မသိမသာလေး လေ့လာစူးစမ်းအကဲခတ်နေတဲ့ ရုပ်ကလေး။ ထူးခြားတာက သူမရဲ့ခေါင်းပေါ်မှာ တစ်ခေါင်းလုံး လုံအောင် ပတ်ပြီး စည်းနှောင်ထားတာပါ။ သူမရဲ့ ဆံနွယ်တွေကို မမြင်ရ။ အထူး ခြားဆုံးက သူမရဲ့ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်မျက်နှာပေးကလေးပါ။ ဟန်လုပ်ပြီး ပြုံးနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။ နှလုံးသားရဲ့ ကြည်လင်သန့်စင်လွန်းမှုက မျက်နှာပေါ်မှာ လာထင်ဟပ်နေသလိုမျိုး . . . ။

“ဘုန်းမိုး . . . မင်း ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဪော် ဟော် ဒီကောင် ဟိုကောင်မလေးကို အကြည့်တွေ ကျွေးနေတာကိုးကွ၊ သူ့ထက်လန်းတဲ့ဇယားတွေ တစ်ပုံကြီးကွာ၊ မင်းကလည်း ဒါလေးက ရိုးစင်းလိုက်တာ”

“ဟေ့ကောင် သုတ၊ ကြည့်တယ်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်ကွ၊ လှလို့ကြည့်တာ၊ ချစ်စရာ ကောင်းလို့ကြည့်တာ၊ စိတ်ဝင်စားလို့ကြည့်ကာ၊ စိတ်ထဲကလို အညှို့ခံလိုက်ရသလို အံ့ဩထူးဆန်း မှုနဲ့ကြည့်တာ၊ ကြည့်တိုင်း ကြက်လို့လို့ မင်း ဘယ်သူပြောလဲ အဲဒီ ကောင်မလေးကို သေချာကြည့်၊ မျက်နှာလေးက ကြည်လင်ပြီး ပြုံးရိပ်ကလေးသမ်းနေတာ ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်း သလဲ . . . သူ့ကိုကြည့်ရတာ ”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ငါတို့အတွက်တော့ သာမန်ထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းပါ ဘူး။ ကဲ ရွှေစို့သူငယ်ချင်း၊ ဒီနေ့ ဒီဝိုင်းကို ဘယ်သူရှင်းမှာလဲ၊ ငါပြတ်လပ်နေတယ်နော် . . . ပိုက်ဆံ မပါဘူး”

“ဪ . . . ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေမှာတုန်းကတော့ မင်းကိုယ်မင်း ပြတ်လပ်နေမှန်း သတိမရဘူးလား။ နှစ်ဖြဲသုံးဖြဲ မြို့ပြီးတော့မှ ပိုက်ဆံမပါဘူးတဲ့၊ အရှက်ကိုက မင်းဆီမှာမနေနိုင်တာ . . . ငတ် လွန်လို့”

ဂင်္ဂါနဲ့ကောင်းမြတ် အပြန်အလှန်ပြောနေတာကို

သူခပ်ပြုံးပြုံးနားထောင်ရင်း ပိုက်ဆံရှင်းပေး ဖို့ သူ့ဝေါလက်ကို ထုတ်လိုက်မိမှပဲ
သူလည်း ပိုက်ဆံအလုံအလောက်ထည့်မလာတာကို သတိ ထားမိသွားတယ်။

“သေပြီဆရာ၊ ငါလည်း သိပ်အများကြီး မပါဘူးကွ၊ ဟေ့ကောင်တွေ
လုပ်ကြဦး၊ ပိုက်ဆံတွေ ပါသလောက်ထုတ်ကြကွာ၊ မလောက်ရင်လည်း
အကြွေးမှတ်ခိုင်းထားရုံပေါ့”

သူတို့ဝိုင်းမှာ နည်းနည်း အလုပ်များသွားလေရဲ့။ လေးယောက်စလုံး
ပါသမျှစုပြီးမှ သူ စားပွဲ ထိုးကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ စားပွဲထိုးကလေး
ရောက်လာတယ်။

“ညီလေး . . . ဒီဝိုင်းဘယ်လောက်ကျလဲ ရှင်းရအောင်”

“အစ်ကိုတို့အတွက် ရှင်းပြီးသွားပြီ အစ်ကို . . .”

“ဟေ . . . ဘယ်သူက ရှင်းသွားတာတုံးကွ၊ အံ့ဩစရာကြီးပါလား . . .”

“အေးကွ . . . ဒီလိုမှန်းသိ ပိုစားလိုက်ပါတယ် . . .”

“ကာယကံရှင်က မပြောရဘူးတဲ့၊ အမည်မသိ စာဆိုတဲ့ . . .”

“ယောက်ျားလား မိန်းမလား၊ အာ . . . ယောက်ျားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
ဘယ်ငတိကမှ အမှိုက်ခံပြီး ငါတို့စားထားသမျှကို ဝင်ရှင်းပေးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။
မိန်းကလေးထဲကပဲ ဖြစ်မှာ . . . ဟုတ်တယ်မှလား ညီ”

“မပြောတတ်ဘူးဗျ၊ သူက မပြောနဲ့တဲ့ မှာသွားလို့ပါ”

“ဟာကွာ . . . ပဟေဠိဆန်လိုက်တာကွာ”

“ဧကန္တတော့ ငါ့ကို တိတ်တခိုး လန်းနေတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်လိမ့် မယ်”

ဂင်္ဂါက ခုထိ မလျှော့ . . .။ ဘုန်းမိုးကတော့ တစ်ခုခုကို

သံသယဖြစ်သွားတာနဲ့ စောစောက ကောင်မလေးဆီ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိတယ်။
တကယ်ပဲ သူ့ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ အေးသွားခဲ့မိတာပါ။ အဲဒီ စားပွဲဝိုင်းမှာ ကောင်မလေး
ရှိမနေတော့ဘူး။ သူများ များလား? . . .။ သူမဆိုရင် အဲဒါ ဘာသဘောလဲ။
ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ သူ ခေါင်းတစ်ချက် ခါရမ်းမိကာ ပြုံးလိုက်မိတယ်။ စိတ်ဝင်စား
ဖို့တော့ ပိုကောင်းသွားခဲ့ပြီ။

*

“ဘုန်းမိုး . . . ဘုန်းမိုး”

ဆိုတဲ့ ခေါ်သံနဲ့အတူ ခြေသံတဖုတ်ဖုတ်ကြားလိုက်ရတာ မို့ သူ
အနောက်ကို လှည့်ကြည့်မိ တယ်။ သူနဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးနေတဲ့ အိန္ဒြေဆိုတဲ့
ကောင်မလေးပါ။

“ဘာလဲ . . . ပြော၊ စွတ်ပြေးမလာနဲ့လေဟာ၊ ငါ ထွက်မပြေးပါဘူး။
နင့်ပုံစံက ပြူးတူးပြတ်နဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မေးစရာရှိလို့ဟ . . .၊ အမလေး မောလိုက်တာ၊
ငါနဲ့ရင်းနှီးသမျှလူတိုင်းကို လိုက်မေးနေ တာ၊ နင်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ . . . မေးလေဟာ၊ နင့်ဟာက အရင်းမလဲမပါ
အဖျားလည်းမပါနဲ့ ဘာမှန်း မသိဘူး . . .”

“ဒီကိစ္စက လူသိလို့လည်း မကောင်းဘူးဟ၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးရမှာ
. . .”

အိန္ဒြေမျက်နှာက တကယ်ပဲ အိန္ဒြေမဆောင်နိုင်လောက်အောင်ကို
လှုပ်ခတ်ပျာယာနေ တော့တာပါ . . .။ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်မိရင်း အိန္ဒြေကို
ကြည့်မိတယ်။ အရေးမကြီးဘဲနဲ့တော့ အိန္ဒြေတစ်ယောက် ခုလို

နာမည်နဲ့မလိုက်အောင် ဖြစ်နေစရာအကြောင်း မရှိပါ။

“မေးလေဟာ၊ နင်ကလည်း ငါ့ ဘာကြည့်နေတာလဲ။ သံသယ မျက်ဝန်းကြီးနဲ့ပါလား၊ ငါ ဘာမှ မလုပ်မိဘူးနော်”

“နေပါဦးဟယ်၊ ငါပဲ မေးပါရစေဦး၊ နင်က မေးခွန်းတောင် မလာသေးဘူး၊ ငြင်းထားတာက အရင်၊ ဟုတ်တော့နေပါပြီ၊ ဒီလိုဟ . . . ငါ့အတွက် တစ်နှစ်လုံးစာ ကျောင်းလခသွင်းပေးခဲ့တာ နင်များလားလို့”

အိန္ဒြေအမေးကြောင့် သူ့မျက်ခုံးတွေ အမြင့်ဆုံးမြင့်တက်သွားပြီး မျက်လုံးအဝိုင်းသား . . . ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပါတယ်။ အိန္ဒြေကိုကြည့်မိတော့လည်း နောက်နေတဲ့ပုံစံမပေါ် . . . အတည်ပေါက်ကြီး ပြောနေတာ။

“ဘုရား . . . တရား . . . သံဃာ . . . ကယ်တော်မူပါ။ ငါက ဘာကိစ္စ နင့်အတွက် တစ်နှစ်စာ ကျောင်းလခကို သွင်းပေးနိုင်ရမှာတုံး၊ ပေါက်ပေါက် ရှာရှာဟာ ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နင်ကတောင် ငါ့အတွက် ကျောင်းလခ ပြန်သွင်းပေးရဦးမှာ၊ တစ်နှစ်စာ မပြောနဲ့ တစ်လစာတောင် နင့်အတွက်မပြောနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်အတွက်တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်”

“ဒါဖြင့်လည်းပြီးရောဟာ၊ ငါလည်း ထင်တော့ထင်မိသား၊ နင့်လို ငမွဲကောင်က ငါ့အတွက် တစ်နှစ်လုံးစာလခသွင်းပေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ရေးချပါလို့၊ လူစုံအောင် သေချာအောင်လို့သာ လိုက်မေးရတာ ၊ ငါ့နှယ် ဘယ်သူများပါလိမ့် သိချင်လိုက်တာဟယ်၊ ကျောင်းသားရေးရာကလည်း ပြောမပြဘူးဟ၊ ‘အမည်မသိစာဆို’လို့ပဲ ပြောသွားတယ်”

“အမည်မသိစာဆို!”

ထိုနာမည်ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်မတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခံခဲ့ ရတာ ကြာမှမကြာသေးပဲ . . .။

“ငါ သွားတော့မယ်ဟာ”

နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားဖို့ပြင်နေတဲ့ အိန္ဒြေကို လှမ်းတားလိုက်ပြီး .

..

“နေဦး . . . အိန္ဒြေ၊ ငါ့ကို နင့်ရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို အသေးစိတ်ပြောပြစမ်းပါ။ ငါ သိချင်လို့”

“ဒီလိုဟာ . . . လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ကျောင်းကန်တင်းထဲမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောရင်း ငါရင်ဖွင့်လိုက်မိတယ်။ ငါတက္ကသိုလ်တက်ချင်လွန်းလို့သာ ရောက်လာခဲ့တာ၊ ငါ့မိဘတွေခမျာ ငါ့ကို ပညာသင်စေချင်လွန်းလို့သာ အဝေးသင်တောင်မယူခိုင်းဘဲ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဘဝ အတွေ့အကြုံကို ရစေချင်လွန်းလို့ ကျောင်းကို ဇွတ်တက်ခိုင်းခဲ့တာလို့ . . . တစ်လတစ်လ ကျောင်းလခပေးဖို့ကို အလျဉ်မမီဘူးလို့ ပြောလိုက်မိတာ၊ သိပ်မကြာဘူးဟယ် . . . အဲဒီ နေ့ပဲ ငါ့ရဲ့ကျောင်းသားကဒ် ပျောက်သွားတာနော်၊ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလဲဆိုတာ၊ ငါလည်း ကျောင်းသားကဒ်ပျောက်ကြောင်း ကျောင်းသားရေးရာမှာ သွားသတင်းပို့ရတာ ပေါ့။ အဲဒီ မှာ ငါ့ရဲ့ ကျောင်းသားကဒ် ပြန်ပေးရင်း ကျောင်းလခ တစ်နှစ်စာသွင်းထားပြီးသားနော်တဲ့။ ငါဖြင့် ရှေ့(ခံ) ရသွားတာပဲ။ အံ့ဩလွန်းလို့ ဘယ်သူ့လာသွင်းပေးသွားတာလဲဆိုတော့ ‘အမည်မသိစာဆို’တဲ့။ အဲဒီ တစ်ခွန်းပဲထွက်တယ်၊ ကျန်တာ ဘာသဲလွန်းစ၊မှ မရခဲ့ဘူးဟယ်၊ ယုတ်စွအဆုံး ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလားတောင် သိခွင့်မရဘူး၊ သူက ပြောမပြပါနဲ့လို့ ပိတ်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒီ မှာ ငါရွာလည်တော့ တာ၊ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဆိုပြီး ရင်းနှီးသမျှ သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်မေးနေရတာ ဟဲ့၊ နင်မဟုတ် တာသေချာတယ်နော်”

“ရော် . . . ခက်တော့နေပြီ၊ ဒါဖြင့်လည်း ငါ့ကို အကြွေးပြန်ဆပ်ဟာ . . . ကဲ”

“အံ့မယ် . . .တော်ပါပြီ”

“အမည်မသိစာဆို’ ဆိုသူရဲ့ ရိုက်ချက်ကို ခံရတာ နင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး အိန္ဒြေ၊ ငါတို့လည်း ခံခဲ့ရပြီးပြီ၊ ကဲနံတင်းထဲမှာ . . .”

သူက အတိုချုပ် ပြန်ပြောပြလိုက်မိသတိ၊ အိန္ဒြေရဲ့ အံ့သြစိတ်ဝင်စားမှု ဒီဂရီတွေ တရိပ်ရိပ် မြင့်တက်လို့။

“တခြား ငါတို့မသိနိုင်သေးတဲ့ တခြားကိစ္စတွေ ဒီကျောင်းထဲမှာ နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိချင် ရှိနိုင်တယ်။ အစကတော့ ငါ့အတွက် သာမန်ပါပဲ၊ ခုတော့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ဘယ်သူတွေရှိသေးလဲဆိုတာ ငါစုံစမ်းချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ အဲဒီ ‘အမည်မသိစာဆို’ ဆိုတာ ဘယ်သူများဖြစ်နိုင်မလဲလို့ ငါဖော်ထုတ်ချင်လာတယ်၊ ခုတလော ဒီနာမည်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြားရတာ ဒီရက်အတွင်းကလေးမှာပဲ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီဟ”

“အေးဟယ် . . . သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူများတွေရဲ့ အခက်အခဲတွေကို လျှို့ဝှက် စွာနဲ့ လိုက်ဖြေရှင်းပေးနေခဲ့တာလဲ၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ၊ ငါလည်း သိချင်တယ်၊ ငါလည်း စုံစမ်းပါ့မယ်၊ ငါတို့လိုပဲ စုံစမ်းနေတဲ့သူ အချင်းချင်းလည်း ဆုံနိုင်သေးတာပဲ နေ့”

အိန္ဒြေနဲ့ လမ်းခွဲပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲ တွေးစရာတွေ တပုံတပင် ပါလာခဲ့တယ်။ ‘အမည်မသိ စာဆို’တဲ့။

*

“အမည်မသိ စာဆို”

ဆိုတဲ့

ဝဲဂယက်တစ်ခုက

သူ့ရင်ထဲကို

ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝဲလှည့်ခဲ့ပါပြီ။

*

(ခ)

ခုတလော ကျောင်းထဲမှာ ‘အမည်မသိစာဆို’ ဆိုသူတစ်ယောက်ရဲ့ သတင်းတွေက တောမီးလိုပဲ ပျံ့နှံ့လို့နေပါတယ်။ တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး လူတိုင်း ဒီအကြောင်းပဲ တဆင့်စကားတွေနဲ့ စည်ကားလွန်းနေပြီ။ ခက်တာက ‘အဲဒီ အမည်မသိစာဆို’ ဆိုတဲ့ တစ်ယောက် ဟာ မိုးကျရွှေကိုယ်လား မိုးကျနတ်မယ်လား? ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းလည်း မသိ...။ ဘယ်လို ပုံသဏ္ဌာန်ရှိမှန်းလည်း ဘယ်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင်။ ဘာအတွက် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျောင်းထဲက လူတော်တော်များများရဲ့ အခက်အခဲတွေ ပြဿနာတွေကို သူက ရှာရှာဖွေဖွေ သိနေခဲ့ပြီး လျှို့ဝှက် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ဖြေရှင်းပေးနေမှန်းလည်း မသိ။

သိပ်ဝေးဝေးလိုက်ရှာဖွေစုံစမ်းမေးမြန်းနေစရာ မလိုဘဲ ကဲန်တင်းတစ်လျှောက် ဆိုင်တကာစုံအောင် လိုက်ထိုင်လိုက်မိရင်ပဲ စကားဝိုင်းတော်တော် များများကို လွှမ်းမိုးထားတဲ့ အကြောင်းအရာဟာ ‘အမည်မသိစာဆို’ရဲ့ အကြောင်းတွေချည်းပါ။ ဘုန်းမိုးရဲ့ အကျင့်ကိုက တစ်ခုခုကို သိချင်လာပြီဆိုရင် ရေဆုံးရေဖျား လိုက်စုံစမ်းရတာ ကို အင်မ တန် ရူးသွပ်သူပါ။ ဖတ်လိုက်သမျှကလည်း စုံထောက်ဝတ္ထုတွေချည်းဆိုတော့လေ။ ဘုန်းမိုးရဲ့ Idol ဟာ ရှားလော့ဟုမ်းလေ။ ဖြစ်ချင်တော့ ဘုန်းမိုးကျောင်းကိုလာရင်း ဒီမနက်ခင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ accident တစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘုန်းမိုးက ပြိုင်ဘီးကလေးနဲ့ ကျောင်းတက်လေ့ရှိသူ။ ဖယ်ရီကို တမင်သက်သက်မစီးဘဲ ကျန်းမာရေးအတွက် စက်ဘီးစီးတတ်သူမို့ပါ။ ကျောင်းနား ရောက်ခါနီး မှ ကားတစ်စင်းက ရှေ့ကကားကို စွတ်ကျော်တက်ရင်း သူ့ဘက်တည့်တည့် တိုးဝင် လာခဲ့တာ...။ သူသိလိုက်ပြီ...။ သူ့ကို တိုက်တော့မယ်ဆိုတာ။ ချက်ချင်းပဲ စက်ဘီးကို လွှတ်လိုက်ပြီး

သူသတိကြီးစွာနဲ့ ခုန်ရောင်ပစ်လိုက်ရပါတယ်။ သူကတော့ ကံကောင်းစွာ လွတ်
မြောက်သွားခဲ့ပေမယ့် ကံဆိုးတဲ့သူရဲ့စက်ဘီးကလေး မလွတ်။
အကြိတ်ခံလိုက်ရပါတယ်။ ကျော် တက်လာတဲ့ကားက
နှစ်စင်းအပြိုင်မောင်းနေတဲ့ကားမို့ သူ့စက်ဘီးတက်ကြိတ်သွားတာကို အရေး
တောင်မလုပ်။ သူ မဟုတ်တဲ့အတိုင်း တရကြမ်းမောင်းထွက်သွားတော့တာ။
လမ်းမပေါ်မှာ သူ ဒေါသတကြီး လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး
အော်ဟစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမယ့် အဲဒီ ကားရဲ့ နောက်မီးကို တောင် မမြင်ရတော့။
လူတချို့ကလည်း ဝိုင်းလာကြပါသေးတယ်။ ကားကြိတ်ခံရတဲ့ဒဏ်နဲ့
တွန့်လိမ်ကြေမွနေတဲ့ စက်ဘီးကလေးကို စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ ကြည့်ရင်း . . .

“လူ ဘာမှမဖြစ်လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ အဲဒီ လိုင်းကားသမားတွေ ဒီလိုပဲ
အရမ်းကြမ်းတယ် ၊ ခရီးသည်လုတင်ဖို့ အမြဲ အပြိုင်အဆိုင်
အလှအယက်မောင်းနေကြတာ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်သူတို့ ဂျိမ်း(စ်) ဘွဲန်း(ဒ်) တွေများ
မှတ်နေလား မသိဘူး”

စသဖြင့် မှတ်ချက်ပေးသူက ပေးတယ်။ သူလည်း အသက်မရှိတော့သလို
ငြိမ်သက်နေတဲ့ သူ့ပြိုင်ဘီးကလေးကို နှမြေတသစွာနဲ့ ကောက်ယူပြီး
မရရအောင်တွန်းရင်း ကျောင်းထဲထိ ရောက် အောင် ကြိုးစားပြီး တွန်းလာခဲ့တယ်။
နှမြောကြေကွဲမှုနဲ့ သူ့ရင်ဟာ ဆုတ်ဖြဲခံရသလို ကြေမွလို့။
ဒီစက်ဘီးကလေးရဖို့အတွက် သူ့ကျောင်းမတက်ရသေးခင်ကာလတွေတုန်းက
ရသမျှအလုပ်တွေ လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုခဲ့ရတာ ။ သူ့အမြတ်တနိုး
တန်ဖိုးထားလွန်းတဲ့အရာကလေးပါ။ ခုတော့ ပျက်စီး သွားလိုက်တာ
မြင်လို့ပင်မကောင်း။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့သာ။ ကလေးတစ်ယောက်
လို ရှိုက်ကြီးတငင် သူ ငိုချင်နေတာ။ ဘယ်သူ့ကို ပေါက်ကွဲပစ်ရမယ်မှန်းလည်း မသိ။

စက်ဘီးအတွန့်အလိမ်ကြီးနဲ့ ကျောင်းထဲဝင်လာတဲ့ သူ့ကို ကျောင်းသား၊
ကျောင်းသူတချို့ က တအံ့တသြကြည့်သွားကြတယ်။ တချို့ကလည်း

ဘာဖြစ်လာတာလဲ လို့ ဝိုင်းမေးကြတယ်။ သူ့မှာ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ အများသူငှာကို ဖြေရှင်းပြနေရတာ က အလုပ်တစ်ခု။ နောက်ဆုံးတော့ စက်ဘီးကလေးကို သူထားနေကျ နေရာမှာပဲ အမြတ်တနိုးထောင်ထားခဲ့ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုရပ်ဖြစ်တဲ့ ကဖေးဆိုင်ကလေးဆီထွက်လာခဲ့တယ်။ ခါတိုင်းတော့ စက်ဘီးပျောက်မှာစိုးလို့ တိုင်မှာ ချည်ပြီး သော့နဲ့ခတ်ခဲ့နေကျ။ ဒီနေ့တော့ သူမချည်တော့ပါဘူး။ ယူချင်ရင်လည်း ယူကြပေတော့ . . လို့ စိတ်လျှော့လိုက်မိတယ်။ ပြန်ပြင်ဖို့တောင် လွယ်ပါ့မလား မသိပါဘူးလေ။

ကဲန်တင်းရောက်တော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်လာတဲ့ သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းမေးတာနဲ့ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းစုံကို ဒေါသတကြီး ပြောပြမိတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း စိတ် မကောင်းကြဘူး။ တောက်ခတ်ခတ်နဲ့။

“လူတွေကွာ . . . တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စာနာခဲ့ညှာတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေးတွေ များ ရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ၊ သူတစ်ပါး နစ်နာပျက်စီးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို သူတို့ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား၊ ခုခေတ်မှာ လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ နှလုံးသားတွေဘယ်လောက် ပျက်စီးဖောက်ပြန်ကုန်ပြီလဲ၊ ငါ မတွေးတတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကြောင့် သူများမှာ ဘယ်လောက် ထိခိုက်သွားနိုင်မလဲဆိုတာလေးပဲ တွေးကြည့်တတ်ရင် ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့စိတ်ကလေးတော့ ပေါ်လာသင့်ပါတယ်ကွာ . . .”

ဟု . . . သူ ခပ်ညည်းညည်းကလေး ပြောမိတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ နှမျော ကြေကွဲစိတ်ကို တော်တော်နဲ့ ဆွဲမထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

“အေးကွာ . . . ငါတို့ စိတ်တောင်မကောင်းဘူး၊ မင်းစက်ဘီးက ပြင်လို့ရော ရပါဦးမလား၊ နောက်နေ့ ဘယ်လိုလုပ်ကျောင်းလာမတုံးကွ”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဘတ်(စ်)နဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွားရတော့မှာပေါ့၊ ရအောင်တော့ ပြင်ရမှာပဲ၊ လူ ဘာမှမဖြစ်တာပဲ ကံကောင်းတယ်လို့

အကောင်းဘက်က ဖြေတွေးရမှာပဲ”

သူစိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ပါတော့တယ်။ သူ့ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအတွက် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရင် သူပိုဆုံးရှုံးရုံပဲ ရှိမှာပေါ့။ သူ့စိတ်ကို ဘယ်အရာနဲ့မှ အထိခိုက်မခံနိုင်ပြန် ပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း တစ်နေ့လုံးလုံး သူကျောင်းတက်ရာ စိတ်ပါလက်ပါမရှိတော့။ တက်တက် ကြွကြွ မရှိတော့။ မျက်စိထဲမှာ သူ့ပြိုင်ဘီးကလေးရဲ့ အကောင်း ပကတိမြင်ကွင်းကလေးကိုပဲ မြင်နေမိတော့တာ။

ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တော့ သူ့စက်ဘီးကလေးထားခဲ့တဲ့ နေရာဆီ ခေါင်းငိုက် စိုက်နဲ့ လျှောက်လာမိတယ် . . . ။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါလာတယ်။

“ဟာ . . . ဘုန်းမိုး”

ဆိုတဲ့ ကောင်းမြတ်ရဲ့ အာမေဍိတ်သံ . . . ။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး နွေးအုံသွားပြီး လူတစ်ကိုယ် လုံး မြောက်တက်လွင့်စင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အံ့ဩလွန်းလို့ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ် ပြီး စကားကို မပြောနိုင်ခဲ့တာပါ။ နှလုံးသားက တဒိန်းဒိန်းဆောင့်ခုန်လာတယ်။ သူ့မျက်လုံးတောင် သူမယုံနိုင်ခဲ့။ သူ့ရဲ့ ကြေမွတွန့်လိမ်နေတဲ့ စက်ဘီးကလေးနေရာမှာ ပြိုင်ဘီးအသစ်ကလေးတစ်စင်း က သူ့ကို လှမ်းပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်နေသလို။ သူ့အရင်က ထားလေ့ရှိသလို စက်ဘီးကလေးကို သော့ ခတ်ရက်သား။ ဒါပေမယ့် သော့တံကို လာပေးသူက ကျောင်းထဲက ရေသန့်လိုက်ရောင်းနေတဲ့ ကောင်လေးပါ။

“အစ်ကို . . . ဒီမှာ သော့ဗျ”

“ဟာ . . .ဟေ့ကောင်၊ ဒီသော့ မင်းကို ဘယ်သူပေးခဲ့တာလဲ . . .?။ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ . . .?။

“မသိဘူးဗျ . . .၊ သူက ဘာမှ မပြောရဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော်ပြောရင်

သူပြန်သိတယ်တဲ့၊ သူ စောင့်ကြည့်နေမယ်တဲ့၊ သွားတော့မယ်ဗျ”

ကောင်လေးက တချိုးတည်း သုတ်ခြေတင်လစ်ပါလေရော။ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးချင်းစကားများစွာ ပြောမိကြတယ်။ ဂင်္ဂါက ပခုံး တွန့်ပြတယ်။ ‘အမည်မသိစာဆို’ ဆိုတဲ့ ဝဲဂယက်တစ်ခုက သူ့ရင်ထဲကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝဲလှည့်ခဲ့ပါ ပြီ။ သူ့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံး မသိထားဘဲ ဒီစက်ဘီးအသစ်ကလေး ဒီနေရာမှာ လာထား ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူဘယ်သူလဲ . . . ?၊ ဘာကြောင့်များ သူဟာ အရာရာကို သိမြင်နေနိုင်ရတာ လဲ . . . ?၊ ပြီးတော့ သူဟာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့ ဒီလောက်လူတကာအပေါ် ဖြည့်ဆည်းပေး နိုင်စွမ်းရှိနေရတာ လဲ ?၊ အသိချင်ဆုံးက သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ ?။

“အမည်မသိစာဆိုကတော့ ငါ့လုံးသားကို လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်အောင် လာဆော့ကစား သွားပြီကွာ၊ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ သိအောင်စုံစမ်းချင်စိတ်ကို ဘာနဲ့မှတားလို့မရတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်ကစပြီး စစ်ဆင်ရေး စ၊မယ်ကွာ၊ မင်းတို့ သဘောတူကြလား ? . . .”

“သိပ်တူတာပေါ့ကွာ၊ သူ့ကိုယ်သူ Secret Millionaire လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူ ဘာလဲ ဘယ်လဲဆိုတာ သိအောင်လုပ်ချင်သေးတာပေါ့၊ ငါတို့လိုပဲ သိချင်နေတဲ့လူတွေ အများကြီး”

“သူ့စိတ်ဓာတ်လေးက အရမ်း ချစ်စရာ၊ လေးစားစရာတော့ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဘယ်သူ ဒါမျိုးလုပ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ သွေးမတော် သားမစပ် ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူတွေရဲ့ ပြဿနာတွေ၊ အခက် အခဲတွေကို လူမသိ သူမသိအောင် လိုက်ပြီး ဖြေရှင်းပေးဖို့ဆိုတာ တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စကွ”

“အေးလေ . . .တချို့များ၊ တစ်ခုခုကူညီပေးပြီးရင် ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လွန်းလို့ သူ့ဂုဏ်သူ ဖော်လိုက်ရတာ အမော၊

ဒီလိုခေတ်ကြီးထဲမှာ သူ့ဘက်က ဘာကိုမှ မျှော်လင့်မထားဘဲ ကျေးဇူး
အတင်ခံရမှာစိုးလို့တောင် လျှို့ဝှက်ထားသေးတာ”

“သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေလိမ့်မယ်၊
အဲဒါကို ငါ သိချင် တယ်”

ဘုန်းမိုးက စက်ဘီးလေးကို အမြတ်တနိုး လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့
ထိတို့ပွတ်ဆွဲရင်း ရင်ထဲ မှာ ပြောမပြတတ်တဲ့ ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုကလေးကို
ခံစားလိုက်ရတယ်။ တယယ်တော့ သူပျော်သွား ခဲ့မိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီလို့
တစ်ထစ်ချတွေးထားခဲ့ပြီးမှ လုံးဝမျှော်လင့်မထားဘဲ ပြန်ရရှိလိုက် သောအခါ
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုဟာ တိုင်းတာလို့တောင် မရနိုင်...။

“ကဲ ... ငါဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဒီတစ်ညလုံး စဉ်းစားမယ်ကွာ၊
မင်းတို့လည်း စဉ်းစားခဲ့ကြ homework ပေါ့”

“ဘုန်းမိုး ... မင်း တော်တော်ပျော်သွားတယ်မှလား၊ မင်းမျက်နှာက
သိသာလိုက်တာကွာ။ မနက်ကကျတော့ဖြင့် ရည်းစား
လင်နောက်လိုက်သွားတဲ့မျက်နှာနဲ့ လဒ်မှိုင်း မှိုင်းနေတာ တစ်နေ့လုံး၊ ခုကျတော့
ဘာမှကို မဆိုင်ဘူး”

“ဒါကတော့ကွာ ... မင်းတို့ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လေ၊ ငါ့ရဲ့
ဘီးကလေးကွာ၊ ငါ ဘယ်လောက် မက်မောသလဲဆိုတာ၊ သေပြီးမှ
ပြန်ရှင်လာသလိုပဲကွာ၊ ကဲ ... လစ်ပြီ ဟေ့ကောင် တွေ မနက်ဖြန်ဆုံမယ်”

သူ စက်ဘီးပေါ်တက်ပြီး နင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး
လေအဟုန်ကိုခွင်းလို့ပေါ့ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ‘အမည်မသိစာဆို’ ဆိုတဲ့
တစ်ယောက်ကို သူဘယ်လောက်ကျေးဇူးတင်နေမိ မှန်း စကားလုံးတောင် ရှာဖွေလို့
မရနိုင်။

ကောင်မလေးရေ...

မင်းအကြည့်တစ်ချက်ကြောင့်သာ

ကြယ်တွေမြေရေတမ်းဆိုရင်

ကောင်းကင်ထက်မှာ

ကြယ်တွေနေစရာတောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်...

*

(၈)

သူ့ရဲ့ ‘အမည်မသိစာဆို ရှာဖွေခြင်း စစ်ဆင်ရေး’ စာမျက်နှာအဖွင့်က သူ့မျှော်လင့်ထားတာ ထက်တောင်ပိုပြီး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် စည်ကားနေသေးတော့တယ်။ ပထမဆုံးသူလုပ်ခဲ့တာက သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ရေးပန်းချီနဲ့ ရေးဆွဲထားတဲ့ လက်ကြမ်းကြော်ငြာစာရွက်ကလေးတွေကို ကျောင်းရဲ့ နေရာအနှံ့မှာရော နို့တစ်(စ်) ဘုတ်တွေမှာ ကဲန်တင်းမှာ ကပ်လို့ရသမျှလိုက်ကပ်ခဲ့တာ ပါ။ ပိုသမျှကိုလည်း ကြိုသမျှကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေရဲ့လက်ထဲ ကမ်းခဲ့ပါသေးတယ်။ ရလဒ် ကတော့ သူချိန်းထားတဲ့နေရာမှာ ချိန်းထားတဲ့အချိန်လည်းရောက်ရော ဧရာမလူတန်းကြီးတစ်တန်း တန်းစီတိုးပွေ့လို့နေတော့တာပါ။ အဲဒီ လူတွေအားလုံးက ‘အမည်မသိစာဆို’ ဘယ်သူဆိုတာ သိချင်လို့ သိဖို့ရောက်လာခဲ့သူတွေချည်းပါ။ သူ့ရဲ့လက်ကမ်းကြော်ငြာကိုလည်း ကြည့်လေ . . ။

‘အမည်မသိစာဆို’ကို တွေ့ချင်သူ၊ သိချင်သူများ နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီအတိမှာ ကျောင်း ကဲန်တင်းရှိ ‘ဆုံစည်းရာ’ စားသောက်ဆိုင်သို့ လာခဲ့ပါ”

ဆယ့်နှစ်နာရီမထိုးခင် သူ့ဆုံစည်းရာကိုရောက်သွားတော့ ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေကြိတ်ကြိတ် တိုး စည်ကားနေပြီ။ ဆိုင်ရှင်ကတော့ ဘုမသိ၊ ဘမသိနဲ့ ထိုင်စရာနေရာမကျတော့လောက်အောင် သူ့ဆိုင် လူစည်ကားတာကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လို့ . . ။ ရောက်လာခဲ့သမျှလူတွေကလည်း တစ်ခုခု တော့ မှာကြတာမို့ လက်မလည်အောင် ရောင်းနေရတယ်လေ။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်၊ ကြည့်လည်လုပ်ဦး၊ မင်းလူတွေ မင်းနိုင်ပါ့မလား၊

နည်းနည်းနော နော မဟုတ်ဘူးကွ”

ဂင်္ဂါက လူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ပြောတယ်။ သူက

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေပေမယ့် မင်သေသေနဲ့ပါ။ စားပွဲတစ်လုံးမှာနေရာယူလိုက်ပြီး လူအုပ်ကြီးကို ဝေ့ကြည့်အကဲခတ်မိတယ်။ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေက စိတ်ဝင်တစား။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏလေးငြိမ်ပြီး ကျွန်တော်ပြောတာကို

နားထောင်ပေးပါခင်ဗျာ၊ လက်ကမ်း စာရွက်တွေကပ်တာ ကျွန်တော်ပါ။

ကျွန်တော်နာမည် ဘုန်းမိုးသွန်းပါ။ ပထမနှစ် စိတ်ပညာကပါ။ ‘အမည်မသိစာဆို’

ဆိုတာ ကျွန်တော်မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လိုပဲ ကျွန်တော်လည်း သူဘယ်သူ

လဲဆိုတာ အရမ်းသိချင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်သေချာပေါက်

ပြောနိုင်တာတစ်ခုက တော့ ဒီလူအုပ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ သိချင်နေတဲ့

‘အမည်မသိစာဆို’ ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ရှိနေနိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်

သူရှိနေပါတယ်။ ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုရင် သူသိအောင် အားလုံးရဲ့ကိုယ် စား

ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခက်အခဲတွေ . . . ပြဿနာတွေကို

ကျွန်တော် တို့မသိအောင် လျှို့ဝှက်တိတ်ဆိတ်စွာနဲ့ ကူညီဖြေရှင်းပေးနေတာကို

ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ကျေးဇူးအရမ်းတင်နေပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့

စကားထက်ပိုပြီး လေးနက်ထိရောက်တဲ့ စကားလုံးရှိရင် အဲဒီ စကားလုံးနဲ့ ကျွန်တော်

မှတ်တမ်းတင်ချင်ပါတယ်။ ဒီထဲမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ လူတွေထဲက လူတိုင်း

‘အမည်မသိစာဆို’ ရဲ့ ကူညီပေးမှုကို ခံယူဖူးတဲ့သူတွေချည်းပါ။ ကိုယ့်အခက် အခဲကို

ကူညီဖြေရှင်းပေးတဲ့သူတိုင်းကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောခွင့်ပေးတာဟာ

ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုပါ လို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်

ကျွန်တော်ကစပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့အခက်အခဲကို ‘အမည်မသိစာဆို’

ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့တာလေးကို ပြောပြပါမယ်၊ ပြီးရင် ဒီထဲက တစ်ယောက်ချင်း စီ

ကိုယ့်ဖြစ်စဉ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီပြောပြပေးပါ။ ဒီအထဲမှာ ရှိနေနိုင်တဲ့ ‘အမည်မသိစာဆို’ ကို စုပေါင်းဂုဏ်ပြုတဲ့ပွဲကလေးဆို ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်”

သူကစပြီး သူ့ရဲ့ စက်ဘီးပြဿနာ၊ ကဲန်တင်းထဲက ပြဿနာကိုတော့ ကောင်းမြတ်က ထ၊ ပြောပါတယ်။ အဲဒီ နောက်တော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ဖဝါးကလေးတွေထောင်ပြီး ခွင့်တောင်းတာ သူတို့ရဲ့ ပုံပြင်ကလေးတွေကို တဖွဲ့တနွဲ့ စီကာပတ်ကုံး ပြောပြပါတယ်တော့တယ်။ အိန္ဒြေလည်း ပါပါတယ်။ ကြားရသမျှ ပုံပြင်တွေတိုင်းဟာ လူတိုင်းရဲ့ရင်ကို လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ထိခိုက်စေနိုင်စွမ်းလှပါတယ်။ တချို့ဆို အသံကလေးတွေ တုန်လို့။ မျက်ရည်ကလေးတွေ ရစ်ဝိုင်း လို့။ ကဲန်တင်းထဲမှာရှိသမျှ လူတိုင်းရဲ့ မျက်နှာတွေကို အကဲခတ်နေမိရင်း ဘယ်သူဟာ ‘အမည် မသိစာဆို’ ဖြစ်နိုင်မလဲလို့ သူစူးစမ်းအကဲခတ်နေချိန်မှာပဲ မျက်နှာကလေးတစ်ခုကို ဘုန်းမိုးဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတာ ပါ။ အဲဒီ တဒင်္ဂလေးမှာပဲ သူ့ရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားခဲ့တာပါ။ ဟော . . . သူမကို တွေ့ရပြန်ပြီ။ ခေါင်းမှာ ပိုးပုဝါလှလှကလေးနဲ့ ဆံနွယ်တွေကို မမြင်ရအောင် စည်းနှောင် ထားတဲ့ ထူးခြားစွာ ကြည်လင်လင်းလက်ပြီး ပြုံးရိပ်သမ်းနေတဲ့ မျက်နှာကလေးတစ်ခု။ သူမက ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ လူတကာရဲ့ မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်နေခဲ့ရင်း ပုံပြင်တွေအားလုံးကို စိတ်ပါဝင်စား စွာ လိုက်နားထောင်နေခဲ့တာပါ။ သူမကိုမြင်ရပြီးကတည်းက ဘုန်းမိုးမျက်ဝန်းတွေကို တခြားတစ် နေရာဆီ ရွှေ့လို့မရတော့တာပါ။ သူမကို စောင့်ကြည့်ရမယ်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထပြီး ပြောပြနေသူတွေထဲမှာ အကယ်၍ သူမ မပါခဲ့ဘူးဆိုလျှင် . . .။ သူ့အတွေးကို သူမက ရိပ်မိသွားတဲ့ အလား သူ့ဆီဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လာပါတယ်။ သူ့ရဲ့ သံသယမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်မိကြချိန်မှာ သူမက ဘာမှမဖြစ်သလို ကြည်ကြည်ကလေး ဖျတ်ခနဲ ပြုံးပြခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ နောက် သူလုံးဝမထင် ထားတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို သူမလုပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ လက်ဖဝါးကလေးမြှောက်ထောင်ပြ လိုက်ပြီး တစ်ခုခုပြောပြဖို့ သူမ

ထ,ရပ်လိုက်တာပါ။ ဘုန်းမိုးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကတော့ သူမဆီကနေ မခွာနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

“ကျွန်မရဲ့ ပုံပြင်ကတော့ အဲဒီ နေ့က မိုးတွေအရမ်းရွာနေခဲ့တယ်၊
လေတွေကလည်း အရမ်း တိုက်တာပဲရှင်၊ ဖြစ်ချင်တော့
ကျွန်မဆောင်းလာတဲ့ထီးရွက်ကလေးလွင့်ပြီး ပါသွားခဲ့တယ်၊ လိုက်ဖမ်းပေမယ့်
မမိတော့တာနဲ့ ကျွန်မလည်း မိုးရွာကြီးထဲမှာပဲ အတန်းဘက် ပြေးခဲ့ရပါတယ်။
စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်မရဲ့ထီးကလေး ဆုံးသွားပြီပေါ့ရှင်၊ နောက်တစ်နေ့မှာ
ကျွန်မကဲန်တင်းဘက် လာထိုင်တော့ ကလေးတစ်ယောက် ကျွန်မရဲ့
ထီးအသစ်ကလေးတစ်ချောင်း လာပေးတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ထီးလို
ပိုးသားအပွင့်ကလေးနဲ့တော့ မဟုတ်ပေမယ့် ချစ်စရာအဆင်လှလှကလေးပါပဲ၊
မနေ့က ကျွန်မရဲ့အဖြစ်ကို သူမြင်ထားပုံရပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မက ကလေးကို
ဘယ်သူပေးခိုင်း တာလဲလို့ မေးကြည့်တော့ ‘အမည်မသိစာဆို’ တဲ့ . . .၊ အဲဒီ
တစ်ခွန်းကလွဲပြီး ကျန်တာ ဘာမှ မေးလို့မရပါဘူး။”

သူမ စကားပြောဟန်ကလေးကို ဘုန်းမိုး မျက်တောင်မခတ်စတမ်း
ငေးကြည့်နေခဲ့မိတာပါ။ အသေအချာအတိအကျပြောရရင် အသက်ရှူဖို့တောင်
မေ့နေခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လိုကလေးမှန်းမသိ ယဉ်စစ ချစ်စဖွယ်နဲ့ နန်းဆန်ဆန်
မျက်နှာကလေးပါ။ ယဉ်ကျေးချိုသာပြီး အပြစ်ကင်းစင်ကြည်လင်
တဲ့မျက်နှာကလေးမှာ သဘောကောင်းစိတ်ထားဖြူတဲ့ အသွင်ကလေးက
ထင်ရှားနေပါတယ်။ အထူးခြားဆုံးက ပြုံးရိပ်ကလေးသမ်းနေတဲ့ ဖူးငုံသွေးကြွယ်
နှုတ်ခမ်းအစုံကလေးပါပဲ။

“တဆိတ်လောက် . . . မင်းရဲ့နာမည်နဲ့ အတန်းကလေး ပြောပြပေးလို့
ရမလား မသိဘူး။”

ဘုန်းမိုးနှုတ်ကနေ မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့တဲ့ မေးခွန်းကလေးပါ။
သူမက မျက်လုံးဝိုင်း ကလေးတစ်ချက် ဝင့်ခနဲ လှမ်းအကြည့်မှာ ဘုန်းမိုးရဲ့
ရင်အစုံဟာ လှုပ်ခါရမ်းခံလိုက်ရသလိုပဲ ဝုန်းခိုင်းကြဲသွားတယ်။ ကောင်မလေးရေ . .

. မင်အကြည့်တစ်ချက်ကြောင့်သာ ကြယ်တွေ မြေခ ရစတမ်းဆိုရင်
ကောင်းကင်ထက်မှာ ကြယ်တွေနေစရာတောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။

“ကျွန်မက ‘နဂိုယဉ်’ပါ။ မြန်မာစာ ပထမနှစ်ကပါ”

သူမက တခြားသူတွေလို တွန့်တွန့်တိုတိုမရှိပါဘဲ ရိုးရိုးသားသားပဲ
အဖြေပေးပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဘုန်းမိုး၊ မင်းက ဘာထ၊ကြောင်တာလဲကွ၊
လိုင်းတွေပူးကုန်ပြီနော်၊ မင်း ဘာကြောင့် မေးလဲဆိုတာ ငါသဘောပေါက်တယ်
သယ်ရင်း၊ ဒီလူအုပ်ကြီးက သူတို့သိချင်တဲ့ ‘အမည်မသိစာဆို’ အကြောင်း သိချင်လို့
သဲလွန်စ ရလိုရငြား ရောက်လာကြတာနော်၊ အဲဒါကို မင်း
ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးမှာတုံး၊ အရေးထဲ ဝင်ပြီးကြောင်ချင်နေသေးတယ်”

ဂင်္ဂါက သူ့ကို တံတောင်နဲ့တွက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးသတိပေးပါတယ်။
တခြားကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေက သူတို့ရဲ့ ‘အမည်မသိစာဆို’ ပုံပြင်တွေကို
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆက် ရွတ်လို့ကောင်းဆဲပါပဲ . . .။ တကယ်လည်း
အားလုံးက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းလှပါတယ်။ ကဲန်တင်း ထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေကို
မုန့်ကျွေးပြီး celebrate လုပ်နေပြီးမှ အမှတ်မထင် မွေးနေ့လက်ဆောင်
လာပေးခံရတာ မျိုး။ ဘယ်သူကပေးခိုင်းတာလဲဆိုတော့ ‘အမည်မသိစာဆို’ တဲ့။
ဖိနပ်ပြတ်သွားတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဆီ ညနေကျောင်းဆင်းခါနီး မှာ
ဖိနပ်လာပေးခံရတာ မျိုး။ တချို့ပုံပြင်တွေက ခပ်ဆင်ဆင်။ ဥပမာ . . . ကျောင်းလခ
စိုက်ပေးခံရတာ ၊ ကဲန်တင်းမှာ စားသောက်ပြီးချိန်မှာ ရှင်းပေးသွားခဲ့တာ၊
ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်သွားတဲ့သူ နောက်တစ်နေ့မှာ ပိုက်ဆံအိတ်အသစ်ကလေး
ပြန်ပေးခံရတာ . . . စသဖြင့် စုံလင်လှပါတယ်။ အားလုံးပြောပြလို့ ဆုံးသွားချိန်မှာ
ဘုန်းမိုးက စကားပြောဖို့ ထ,ရပ်လိုက်ပါတယ်။

“အားလုံးရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကလေးတွေကို နားထောင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်

ကောက်ချက်ဆွဲ မိတာ တစ်ခုကတော့ အဲဒီ ‘အမည်မသိစာဆို’ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ
ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေရဲ့ အခက်အခဲတွေကို လျှို့ဝှက်တိတ်ဆိတ်စွာနဲ့
ကူညီဖြေရှင်းပေးနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ကျွန်တော်သိချင်တာက သူ
ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ လို လုပ်နေရတာ လဲ? ... သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ ? .. အခုလို
လူတိုင်းက သိချင်လာအောင် စိတ်ဝင်စားလာအောင် Hero လုပ်ချင်နေတဲ့ သဘော
လား? ... ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ပေါ်ပြူလာဖြစ်စေချင်တဲ့ ပရိယာယ်လား ? ... ဒါမှမဟုတ်
လူသိမခံနိုင် လောက်တဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခု ရှိနေလို့များလား? ... ကဲ
ခင်ဗျားတို့ရော ဘယ်လိုထင်လဲ ? ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ
ဝေဖန်သုံးသပ်မှုတွေကို ကြိုဆိုပါတယ် ... ပြောပြကြပါဦး။”

တကယ်တော့ သူက ပွဲကို မဆူ ဆူအောင် လှုပ်နှိုးလိုက်တဲ့ သဘောပါ။
ဒီလူအုပ်ထဲမှာ ‘အမည်မသိစာဆို’ ဆိုသူ ရှိကိုရှိနေမယ်လို့
သူယုံကြည်ထားတယ်လေ။ ပြီးတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ‘နဂိုယဉ်’ ဆိုတဲ့
ကောင်မလေးဆီ ငါးစက္ကန့်တစ်ခါလောက် ရောက်ရှိသွားမိတတ်တာကိုလည်း သူ
မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး...။

“သေချာတာကတော့ သူစိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိတာ ...
ရက်ရောတတ်တာကို တော့ အသိအမှတ်ပြုရမှာပဲ”

“ပိုက်ဆံတွေ သိပ်ပေါနေလို့လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒါမျိုးက တော်ရုံလူ
မလုပ်နိုင်ဘူးလေ”

“သူ တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ လျှို့ဝှက်ဖွဲ့ထားတဲ့
အဖွဲ့ကလေးတစ်ခုများ ဖြစ်နေ မလား? .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ နေရာအနှံ့က
ပြဿနာတွေကို သူဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲ ? ... သိပြီးရင် ဖြေရှင်းပေးရတာ
ရှိဦးမယ်၊ ဥပမာ မနက်က ပျက်စီးသွားခဲ့တဲ့ အရာတစ်ခုကို ညနေမှာ
ပြန်လျော်ပေးနိုင်ဖို့အတွက် ကျောင်းပြင်ထွက်ပြီး ပစ္စည်းပြန်ဝယ်ရဦးမှာကိုး ...”

စသဖြင့် . . .တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်မြင်ချက်တွေ

ဝိုင်းပေးနေကြတာမို့ ဆိုင်ကလေး တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါနေသလို ကြွက်စီကြွက်စီ ရှိနေပါတော့တယ်။ အဲဒီ ခဏမှာ ‘နဂိုယဉ်’ ကလည်း

လက်ဖဝါးကလေးမြှောက်တက်လာပြီး ထ,ရပ်ပါတယ်။ သွယ်လျလျနဲ့ ကနွဲ့ကလျ သူမရဲ့ ဟန်ကလေးက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးနဲ့ကို မဟာဆန်နေတော့တာပါ။

“သူ့ကြည့်ရတာ လူတွေကို

စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စေချင်တယ်ထင်ပါတယ်။ လူတိုင်း ဆုံးရှုံး

သွားတဲ့အရာကလေးတွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်ရလိုက်တဲ့အခါတိုင်းမှာ

အနည်းနဲ့အများတော့ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ကြမှာပါလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ လျှို့ဝှက်ထားရတာ

လဲ? . . သူ့ကို သိခွင့်ရရင် ပိုမကောင်းဘူးလား ? . . . သူများတွေရဲ့ အံ့ဩပျော်ရွှင်မှုကို

သူက ကွယ်ရာကနေ ချောင်းပြီး အရသာခံကြည့်နေတာဟာ တရားမျှတရဲ့လား၊

သူ့ကို လူတိုင်းက သိချင်နေကြပြီဆိုရင် သူ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ? ကျွန်တော့်အထင်

မမှားဘူးဆိုရင် ဒီလူအုပ်ထဲမှာကို ‘သူ’ ရှိနေပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး

ရှေ့ထွက်ပြလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အရမ်းအံ့ဩပျော်ရွှင်သွားကြမှာပဲ၊

ဘယ်လိုလဲ? . . . လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလားဟင် ‘အမည်မသိစာဆို’ ရေ . . .”

သူ့စကားကြောင့် လူတွေအချင်းချင်း ဟိုလူ ဖြစ်နိုးနိုး၊ ဒီလူဖြစ်နိုးနိုးနဲ့

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သံသယမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်ကြပါတယ်။

ဘုန်းမိုးလည်း နဂိုယဉ်ဆိုတဲ့ မဟာဆန် ဆန် နှင်းဆီပွင့်ကလေးဆီ

ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ပါတယ်။ တိုက်ဆိုင်တာပဲလား မသိ။ သူမကလည်း ဘုန်းမိုးဆီ

လှမ်းအကြည့်မို့ မျက်ဝန်းချင်း ခလုတ်တိုက်မိသွားကြရော။ အံ့ဩစရာ . . . သူမက

ဘုန်းမိုးကို ဖျတ်ခနဲ နှစ်လိုကြည်လင်ဖွယ်အပြုံးကလေး ချက်ချင်းပြုံးပြလိုက်တာမို့

သူ့ရင်ထဲ နတ် ရထားတစ်စင်း ဝုန်းဒိုင်းကြ ချန်ပေါက်ဒုန်းစိုင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

“ဒီလိုလုပ်မယ်ဗျာ . . .ပဟေဠိတိုင်းမှာတော့ အဖြေဆိုတာ ရှိတတ်စမြဲပါ။

ကျွန်တော်တို့ အခုလောလောဆယ်မှာ အကြမ်းဖျင်း အဖြေတစ်ခု ထုတ်ကြည့်ရအောင်၊ ဒီလူအုပ်ထဲမှာ ‘ကိုယ်’ ‘အမည်မသိစာဆို’လို့ ထင်တဲ့ သံသယရှိတဲ့လူရဲ့နာမည်ကို စာရွက်ကလေးတွေမှာ ချရေးလိုက်ပြီး ဒီစားပွဲပေါ်က ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲကို လာထည့်ပေးသွားကြပါ။ နာမည်မသိရင် အဲဒီ လူကို သွားမေး လို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီညမှာ နာမည်တွေကို ရွေးထုတ်ပြီး သံသယဖြစ်ဖွယ်အရှိဆုံး . . . မဲအများဆုံးလူရဲ့နာမည်ကို မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် ဒီဆိုင်ရှေ့မှာ ကပ်ထားပေးပါ့မယ်၊ အဲဒါဆို ကျေနပ်မလား”

“တကယ်လို့ အဲဒီ လူမဟုတ်ခဲ့ရင်ရော ? . . . တကယ်အစစ်က နစ်နာတာပေါ့”

တစ်ယောက်က ထ,မေးတဲ့ မေးခွန်းပါ”

“ဘယ်လိုလုပ် နစ်နာနိုင်မှာလဲဗျာ၊ သူကိုယ်တိုင်ကတောင် လူသိမခံချင်လို့ ပုန်းကွယ်ထားခဲ့ တဲ့ဥစ္စာ၊ သူ့နာမည်မထွက်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်နာမည် ထွက်လာရင် သူက ပိုတောင် ကျေနပ် သဘောကျနေမှာ”

အဲဒီ နောက်မှာတော့ ဆိုင်ကလေးထဲမှာ လူတွေအလုပ်ရှုပ်ကုန်ပါတော့တယ်။ စာရွက်တွေ တဖြီဖြီဆွဲဆုတ်သံ ဘောလ်ပဲန်ငှားသံ၊ ပြီးတော့ တကုပ်ကုပ်ချရေးပြီး စာရွက်ခေါက်ကလေးတွေ သူစားပွဲပေါ်က ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲ လာထည့်သူတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားပါတော့တယ်။ သူကိုယ် တိုင်လည်း နာမည်ကလေးတစ်ခုကို ဝိုင်းစက်နေအောင် ချရေးလိုက်ပြီး အိတ်ထဲထည့်လိုက်မိပါ တယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး နွေးအုံနေခဲ့တယ်။

*

ချစ်သူ . . . လို့

အမည်မတပ်ရဲသေးပါဘူး ကောင်မလေးရယ် . . .

လွမ်းမိုးသူ

စွဲလန်းသူ

ညှို့ငင်သူရယ်လို့

ခဏလောက် ခေါ်ခွင့်ပြုပါနော် . . .

*